

วิกฤตการศึกษาไทย:

การด้อยคุณภาพของนักเรียน

นักศึกษา และบัณฑิต

- 1. คะแนน O-NET และ I-NET ซึ่งเป็นคะแนนสะท้อนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ป.6 ม.3 ม.6 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และหลักสูตรอิสลามศึกษา พบว่า มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 30-40 ของคะแนนเต็ม ตั้งแต่ พ.ศ. 2550 - 2555
- 2. คะแนน N-NET ซึ่งเป็นคะแนนสะท้อนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กศน. ที่เทียบเท่าชั้น ป.6 ม.3 และม.6 ก็เช่นกัน

- 3. คะแนน V-NET ซึ่งเป็นคะแนนสะท้อนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ปวช. ปี 3 ก็เช่นกัน
- 4. คะแนนสอบความถนัดทั่วไป (General Aptitude Test - GAT) และความถนัดเฉพาะรวม 12 วิชาของนักเรียนที่จะเข้ามหาวิทยาลัยได้ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ 20-40 ทุกปี
- 5. คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหา ซึ่งได้จาก PISA ประเทศไทยได้ 425 เทียบกับเฉลี่ยรวม 490 นักเรียนร้อยละ 41 ได้ค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 405

- 6. คะแนน PISA ในเรื่องความสามารถในการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย 430 เต็ม 500 ในปี ค.ศ. 2000 และลดลงเรื่อย ๆ และถูกจัดลำดับท้าย ๆ

วิกฤตดังกล่าวน่าจะมาจาก

1. รัฐธรรมนูญฯ 2550 และพ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545)

- 1.1 การไม่ปฏิบัติตามมาตรา 49 ในรัฐธรรมนูญของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ว่าด้วย “ทั่วถึง” และ “มีคุณภาพ”
- 1.2 การไม่ออกกฎหมายให้ครบถ้วนตามรัฐธรรมนูญ เช่น กฎหมายว่าด้วยการอุดมศึกษา ฯลฯ
- 1.3 ผลกระทบจากพ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในการจัดโครงสร้างใหม่ 5 แห่ง ที่มีขนาดไม่เท่ากัน และส่งผลต่อการกระจายอำนาจ และการบริหารงาน
- 1.4 การไม่ปฏิบัติตามนโยบาย “เรียนดี เรียนฟรี 15 ปี อย่างมีคุณภาพ” นำไปสู่การละลายงบประมาณที่สูงเกินไป ถ้าจัดให้ฟรี 12 ปี ก็จะมีเงินเหลือไปทำให้ได้ เรียนดี

2. การใช้งบประมาณที่ไร้ประสิทธิภาพ

- 2.1 ส่วนใหญ่เป็นงบบุคลากร (57.64%)
- 2.2 ส่วนน้อยเป็นงบดำเนินการ (5.71%)
- นอกจากนี้ ถ้าพิจารณาเงินเดือนครูโรงเรียน
รัฐบาล พบว่า มีเงินเดือนสูงขึ้นกว่าครูเอกชน
แต่คุณภาพนักเรียนต่ำลง

3. คุณภาพครู และโรงเรียน

- 3.1 ครูที่จบคณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มีความรู้เท่าปีที่ 2 ในหลักสูตรที่เน้นเนื้อหา ทำให้ไม่สามารถสอนในระดับมัธยมศึกษาได้
- 3.2 การฝึกสอน 12 หน่วยกิต ไม่เพียงพอที่จะทำให้ไปสอนได้จริง
- 3.3 วิชาวัด-ประเมินผล 3 หน่วยกิต ทำให้ครูวัดผลไม่เป็น
- 3.4 ครูไทยใช้เวลาสอนในห้องเรียนมาก แต่ผลการเรียนของนักเรียนต่ำ
- 3.5 การบริหารจัดการในโรงเรียนไม่ทำให้ครูมีเวลาเตรียมสอน และสอนอย่างจริงจัง
- 3.6 ระบบการทำผลงาน ทำให้ครูทิ้งห้องเรียน

4. คุณภาพอาจารย์มหาวิทยาลัย

- 4.1 มีอาจารย์เพียงร้อยละ 30 ที่จบปริญญาเอก (ร้อยละ 58 จบปริญญาโท และร้อยละ 11 จบปริญญาตรี)
- 4.2 อาจารย์มีผลงานวิจัยน้อย
- 4.3 มีสถาบันอุดมศึกษามากเกินไป
- 4.4 มีหลักสูตรที่ล้าสมัยมาก
- 4.5 อาจารย์มหาวิทยาลัยขาดทักษะการสอน หรือไม่พิจารณาวิธีสอนแบบใหม่
- 4.6 ขาดการกำกับคุณภาพบัณฑิตที่จริงจัง จาก สกอ.

5. ผู้เรียนเป็นสำคัญ

- 5.1 แผนการศึกษาชาติ มิได้ให้ความสำคัญกับลักษณะผู้เรียนว่าคือใคร สนใจการเรียนรู้แบบใด
- 5.2 ขาดการใช้เทคนิคการสอนที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ ยังคงใช้เทคนิค ครู ตำรา ตารางสอนเป็นสำคัญ

6. เทคโนโลยีกับการศึกษา

- 6.1 ไม่ให้ความสำคัญกับ e – Learning อย่างจริงจัง
- 6.2 ไม่ให้ความสำคัญกับสื่อ IT ที่ช่วยการเรียนการสอนอย่างจริงจัง

7. การแข่งขันในด้านการศึกษา

- 7.1 ขาดการกระตุ้นให้เห็นความสำคัญของการศึกษา
- 7.2 ขาดการกระตุ้นให้เห็นว่า ต้องแข่งขันด้านคุณภาพคนให้ได้
- 7.3 ขาดการเตรียมรับ AEC ที่ชัดเจน
- 7.4 ขาดการให้ความสำคัญกับภาษาต่างประเทศอย่างจริงจัง

รายชื่อผู้เขียนบทความ

ศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช

ศาสตราจารย์ ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน

ศาสตราจารย์ ดร.อุทุมพร จามรมาน

รองศาสตราจารย์ ดร.จีระเดช อุ่สวัสดิ์

นางรัชนี อมาตยกุล

นายธาดา เศวตศิลา

สำนักติดตามประเมินผลการปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน

ศาสตราจารย์ ดร.ยงยุทธ ยุทธวงศ์

ศาสตราจารย์ยุพา วงศ์ไชย

รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล

นายพารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา

นายณัฐ บรทัดฐาน

ดร. มิ่งขวัญ คงเจริญ